

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година VIII

Број 13

НОВЕМБАР 2010.

10 ГОДИШЊИ РАД И УДРУЖЕЊА

ПАРАЋИНСКА
ПАМЕТАРНИЦА

ПОРОДИЦА ТЕОКАРЕВИЋ

ПЕТРУС
СРЕДЊЕВЕКОВНИ
ГРАД

ДОЊЕ ВИДОВО

СПОРТ

www.paracinac.com

ЈУБИЛЕЈ

ГОДИНА ПОСТОЈАЊА И ТРАЈАЊА УДРУЖЕЊА

Генерација матураната параћинске гимназије 1949/50. године, припремајући своју педесетогодишњицу матуре, дошла је на идеју да настави окупљање не само ради прослава годишњице, већ и ради дружења и евоцирања успомена из ђачких и студентских дана. На једном од таквих дружења родила се идеја о формирању „УДРУЖЕЊА ПАРАЋИНАЦА И ПРИЈАТЕЉА ПАРАЋИНА“.

Идеја је претворена у стварност и сви добијају задужења: др Момир Стефановић, арх. Бранко Радовић, др Властимир Матејић, инж. Велибор Качунковић и Михајло - Мика Радосављевић, судија Окружног суда, припремили су неопходна документа – Статут, Програм рада и остала нормативна акта –УДРУЖЕЊЕ ЈЕ РЕГИСТРОВАНО.

У нашем гласилу „ПАРАЋИНАЦ“, тадашњи председник удружења, др Момир Стефановић, описао је своје виђење формирања удружења. Сви ми смо им захвални на тој идеји коју су преточили у стварност, и, ево, сада већ славио деценију нашег постојања, као удружења које има за циљ развијање удружења, неговање традиције и културних вредности нашег краја, при томе поштујући Статут да политици нема места унутар Удружења.

У гласилу „ПАРАЋИНАЦ“ из децембра 2009. године наведене су активности за протекли период. Удружењу предстоји нова регистрација, сагласно Закону о удруживању грађана. Сва неопходна документација за регистрацију је припремљена захваљујући Роксанди Станковић - Ристић и Јелки Дакић, које су ту обавезу преузеле на себе.

Наше гласило „ПАРАЋИНАЦ“, захваљујући др Саше Живановићу, и даље редовно излази. У гласилу је објављено много историјских чланака, сећања, фотографија, приказа књига и репортажа о догађањима у нашем завичају. Наше Удружење има и свој сајт на адреси www.paracinac.com, који је званично постављен 31. октобра 2008. године.

Мишљења сам да је основни задатак испуњен - окупили смо много младих Параћинаца који настављају традицију започету пре десет година. Поред Саше Живановића, то су Оља Стојковић, Влада Живановић, Дејан Вучковић, Дејан Лазаревић и други, који редовно долазе на састанке Удружења и укључују се у његове активности.

На крају, морамо поново потенцирати да и даље, и поред наше упорности, нисмо остварили контакт са општинским структурама у завичају. Нудили смо сарадњу, писали, обраћали смо се директно и индиректно, али, нажалост, резултата нема. Разлог

томе нам је непознат, али, то и даље остаје један од наших задатака у даљем раду.

Удружење поводом десетогодишњице свога постојања и рада, организује свечаност 27.11.2010. године у 19 часова у просторијама АКУД „ЛОЛА“.

Бранко Куцина

Председник Скупштине Удружења

О "ЛОЛИНОМ" ЗДАЊУ

Академско културно - уметничко друштво "Лола", практично од свог оснивања, налази се у Ресавској 11. Иако на први поглед изгледа разгранатије, основни простори су: велика и мала сала, сцена театра и клуб у подруму, као и две мање канцеларије.

Предратну градњу помогли су добротвори тог времена - Ђорђе Вајферт и краљица Марија. Временом је зграда постала веома трошна, па је била неопходна комплетна реконструкција - од темеља до крова, дакле свеобухватни радови. Ове радове је крајем деведесетих година предузело АКУД "Лола", које простор љубоморно чува и одржава. Управо у овом простору едуковане су десетине хиљада чланова, од којих су многи постали веома угледни уметници, познати ван граница наше земље.

У жељи да своје активности приближи пословним, дипломатским, државним, културним, медијским и другим круговима, АКУД "Лола" је повремено домаћин разноврсних манифестација - семинара, округлих столова, конференција, концерата и слично.

Преузето са сајта: <http://www.kudlola.org.rs>

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

Крсташки походи и поморавски путеви

Да бисмо могли да пратимо даља догађања на нашим просторима у историјским процесима с почетка новог миленијума (од 1000. до 2000. године), морамо споменути кључни тренутак који ће обележити готово читаву будућност народа на Балкану па и у читавој Европи. То је појава Турака Селџука на просторима Мале Азије. Пошто су заузели Сирију и Палестину убрзо су се појавили и пред Цариградом. Тадашњи византински цар се обратио папи Урбану II за помоћ. Папа је сазвао сабор у француском граду Клермону 1095. и на њему позвао племство, свештенство и народ у рат против Турака.

Идуће године (1096) су предузета два похода. У првом је узела учешћа слабо наоружана сеоска сиротиња из северне Француске и јужне Немачке. Изабрали су пут преко Мађарске и Бугарске и дошли до Цариграда. Византинци су их пребацили у Малу Азију, где су их Турци брзо и лако потукли.

У другом походу су узели учешће феудалци из читаве западне, средње и северне Европе. До Цариграда су дошли у неколико праваца. Само је један одред прошао преко територије зетског краља Бодина. Очигледно су у избору правца кретања важну улогу играли војнополитички и верски фактори. Наиме, расцеп католичке цркве (из 1054) већ почиње да се уочава у односима држава и народа. Овај крсташки поход је био успешнији од претходног. После тешких и крвавих борби са Турцима крсташа су освојили Јерусалим (1099) починивши страشان покољ мухамеданаца и Јевреја.

Турци су, након извесног времена, преотели Јерусалим, и тиме изазвали Трећи (1202) и Четврти крсташки рат (1204). Када је Папа Иноћентије III позвао европске феудалце у Четврти крсташки рат, њему су се одазвали само француски и италијански витезовеи. Желели су да оду до Сирије морем али нису имали пара да плате превоз. Млечани су им (ко би други?) понудили беспалатан превоз својим бродовима под условом да ослободе Задар од Мађара и да га предају Млетачкој Републици. Још скупљу понуду им је успут понудио и византијски царевећ Алексије уколико му крсташа поврате Цариград и свргнутог оца на престо, што су они прихватили и учинили. Међутим, у Цариграду је одмах избила побуна народа и Алексије није могао да одржи обећање што ће довести до непланираног заузимања Цариграда и доброг дела византијских земаља од стране крсташа.

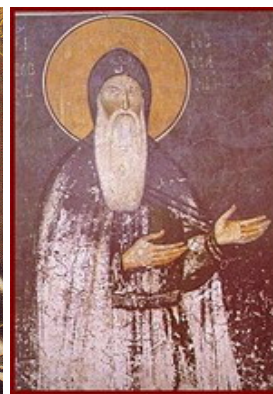
Ово би били, у најкраћем, споменути догађаја који су обележили скоро педесетак година колико су трајала прва четири крсташка рата. Међутим, нас највише занима Трећи крсташки рат који је предводио немачки цар Филип I Барбароса...

Из овог штурог приказа није се могло закључити да ли су европске царевине имале дубљег интереса за вођење крсташких ратова од „ослобађања“ Христовог гроба, али се могло уочити да су путне правце диктирали војнополитички и економски фактори. Циљ је био ослобађање Јерусалима и прогон Турака, али,

изгледа, да је важније било лично богаћење феудалаца и трговаца, владара и заповедника него верски и морални принципи и начела.

Имајући у виду изречена запажања у вези са бираним путним правцима, нас, пре свега, занима шта је натерало немачког цара Филипа Барбаросу да се једини упути најпречим и најзгоднијим путем за Малу Азију, путем којим су ходиле свакојаке ордије од Тибета до Даблина. Који су то економски и стратешки интереси нагнали овог моћника да крене преко територије најмоћнијег српског деспота, првог средњовековног ујединитеља многих српских земаља и крајева од Софије до Улциња и Котора.

Историја бележи да је Филип дочекан у Нишу (1189) уз велике свечаности и помпу?! Спомиње се чак да је српски владар у част специјалног госта сервирао јело златним прибором у златном посућу, а да је млађани барбарин наставио да једе прстима не знајући чему служе кашике и виљушке.

Фридрих I Барбароса и Стефан Немања

Но, сигурно је да немачки цар није овуда ударио да би јео из златног посуђа нити га је српски Сиромашко (Немања) дочекао да му покаже раскош и сјај свога двора, већ је овде реч о неким важнијим и дубљим мотивима или интересима.

Пошто историја не трпи нагађања и улоге без покрића, услед недостатка поузданих доказа, остаје нам да се ослонимо на логику и закључке изведене из других примера са осталих крсташких похода.

Као прво, несумњиво је да ни један поход није предузиман преко непријатељске територије.

Као друго, за пролаз је морала да се плати или „водарина“, или „друмарина“, или „возарина“. Једино Филип ништа не плаћа ономе што мало има (иначе се не би звао Немања). Зар то не изгледа нелогично? Поготову када се има у виду да је од силне европске свите само један мањи одред прешао преко црногорског крша или приморја за време Другог крсташког рата.

Као треће, за ручком се разговара. А нигде се не спомињу преводиоци...

Можете ли замислити како ли су се споразумевале читаве дворске свите на свечаној вечери при јелу и пићу? Једни мумлају а други креште? Или су обезбедили неколико десетина, можда и стотина, симултаних преводилаца?

Пре бих рекао да је Филип научио да говори српски... Од детињства. А и није се звао Фридрих, него – Филип...

Љубиша Јовановић

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНЦИ

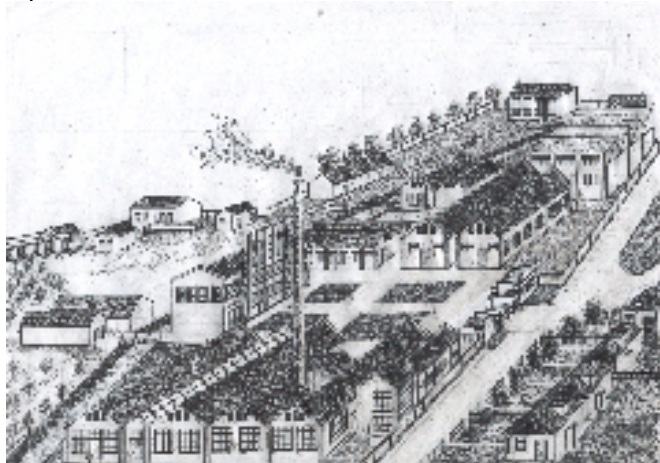
О породици Теокаревић - власницима и оснивачима фабрике штофа у Параћину

Лаза, Влада и Славко Теокаревић

Породица Теокаревић потиче из Лесковца. Отац Мита Теокаревић био је трговац гајтаном и са једним Бугарином и три лесковачка трговца основали су прву Прву Лесковачку гајтанару у Вучју. Димитрије - Мита Теокаревић имао је три сина: Владу, Славка и Лазара и они су 1920. године основали Фабрику штофа, односно Параћинску фабрику вунених тканина под фирмом Влада

Теокаревић и комп. Ова Фабрика је била на простору и у зградама бивше кланице. И дан данас постоји зграда те кланице са металним ченгелама на зидовима. У то време мој покојни отац Милан био је војни командант у Параћину и он је Теокаревићима помогао око добијања земљишта и зграда бивше кланице.

Фабрика штофа

Параћин није случајно изабран за градњу Фабрике штофа, јер је Параћин пре Првог светског рата имао фабрику гајтана у власништву Минха, која је изгорела пред сам рат, а била је на простору постојеће Фабрике стакла, која је тада била у Јагодини.

Димитрије - Мита Теокаревић је био паметан човек са визијом будућности, па је своје синове и сестриће послао на школовање у Енглеску, Немачку и Белгију да проуче производњу текстила и руковођење текстилним фабрикама. После стеченог

знања и завршеног школовања они су основали фабрику у Параћину. Један од сестрића - Предраг Николић оженио се богатом енглескињом Едитом која му је у мираз донела звонасту камгарн предионицу која је била инсталирана на првом спрату камгарн предионице. Радили су заједно све до 1933. године када се најмлађи брат Лазар одвојио и основао текстилну фабрику у Вучју са истим производним програмом.

Фабрика штофа у Параћину била је једна од најорганизованијих текстилних фабрика у бившој Краљевини Југославији и израђивала је штофове од најквалитетније аустралијске вуне за мушка одела, а производили су и штофове за потребе војске Краљевине Југославије. Производили су најквалитетније камгарн штофове који су били признати како у тадашњој Југославији тако и у иностранству. Имали су своја представништва у свим бановинама Југославије.

Влада Теокаревић

Влада Теокаревић је био први човек фабрике и оженио се у позним годинама. Жена му се звала Нада и с њом има признату кћи Љубицу. Последњи је сазидао породичну кућу у кругу фабрике и то десно од улаза у фабрику.

Славко се оженио Јелом, која је била права породична жена тог времена и имали су два сина - Димитрија и Владу и две ћерке - Ђурђину и Невену. Њихова вила

имала је најбоље архитектонско решење са великим двориштем и пуно зеленила.

Сестрић Миле Николић оженио се Радом и добили су две ћерке по имену Роксана и Златија. Њихова вила је била "вила III".

Сестрић Предраг Николић имао је жену Енглескињу Едиту и имали су сина Владана и две ћерке Анђелу и Гордану. Они су становали у самом граду у лепој вили у којој је после Другог светског рата био Општински комитет СКЈ, а сада је то културни центар.

У Параћину је живео и братић Димче Теокаревић који је имао вуновлачару код ваге у улици која спаја главни мост и железничку станицу. Ова вуновлачара је била старе технологије са много прашине и прљавштине при процесу производње. Становали су у главној улици.

После Другог светског рата, судском одлуком, Компанија прелази у државну својину, а потом у друштвену својину и добија име "Бранко Крсмановић". Влада Теокаревић је био хапшен после рата, али касније пуштен и живео је до средине седамдесетих година прошлог века.

Србобран - Срба Радосављевић,
дугогодишњи генерални директор Штофаре

СПОМЕНИК КУЛТУРЕ

ПЕТРУС - средњовековни град

Петрус је средњовековна тврђава у Србији, која се налази 11 километара североисточно од Параћина, код села Забрега. Смештена је на узвишењу које са три стране окружује река Црница, док је са четврте (западне) стране заштићена вештачким шанцем. Петрус је био средиште пограничне (*крајишке*) области српске државе у 14. веку и контролисао је везу Поморавља са долином Тимока. Његови господари су били, савременици цара Душана и кнеза Лазара, жупан Вукослав и његов син Цреп.

Петрус је данас већим делом у рушевинама, а у његовој близини се налазе остаци два манастирска комплекса, посвећених светом Јовану Главосеку и светој Марији Благој. Међу рушевинама Петруса налази се и велика стена (дугачка око 8 метара и висока око 6 метара), која је у народу позната као Крстата стена, а у близини тврђаве се налази и пећина, са великим улазним отвором.

Рушевине тврђаве Петрус се налазе под заштитом Републике Србије, као споменик културе од великог значаја у склопу заштићене споменичке целине Петрушка област. Археолошка истраживања на Петрусу су вршена у више наврата, 1978, 1980-1981 и 2004-2005. године.

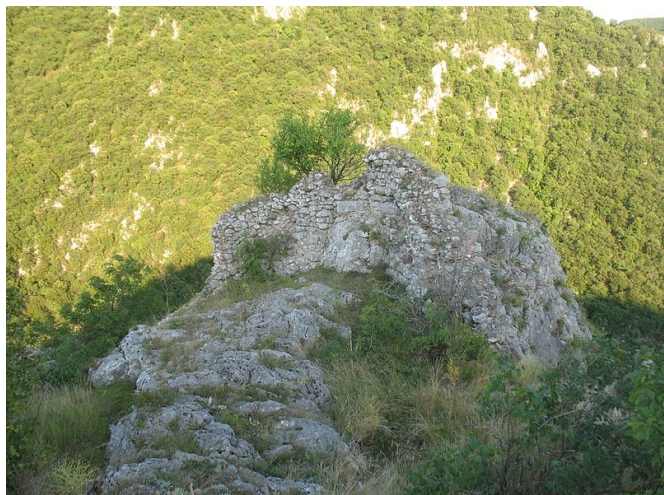
На месту Петруса је можда постојало утврђење још у доба Римљана, пошто су у њему пронађени римски бакарни новчићи, који су данас део збирке Завичајног музеја у Параћину. Оно што је извесно је да је у VI веку ту постојало византијско утврђење, подигнуто можда у склопу Јустинијанових (527—565) радова на утврђивању византијске власти (попут градова Јустинијана Прима, Јустинијана Секунда и других), пошто су његови остаци откривени у темељима каснијег српског утврђења. У X веку се у околини места тврђаве Петрус насељавају монаси испосници, а од доба Стефана Немање на простору Петруса је направљена нова тврђава, док цела та област представља пограничну жупу српске државе Немањића и једину област на десној обали Велике Мораве која се стално налазила под њиховом влашћу.

Остаци бедема Малог Града

Почетком девете деценије XIV века, војвода Цреп са својим суседом Витомиром, разбија Османлије на реци Дубравици код Параћина, после чега је највероватније умро, пошто се његово име не помиње у вези са биткама код Плочника (1386) и на Косову (1389). Њега је највероватније наследио син, познат само под монашким именом Венедикт.

Последњи историјски податак о тврђави Петрус, везан је за 1413. годину, када га је, заједно са већим бројем тврђава (Копријан, Крушевац, Марково Кале, Соко Град и Сталаћ), заузео Бајазитов син Муса. Петрус је запустео или након Мусиног разарања 1413. године или после пропасти средњовековне Србије 1459. године, пошто је врло брзо изгубила на стратешком значају.

Остаци куле над клисуром Црнице

Градско утврђење је неправилног облика, а сам град се састојао из два дела: ширег – градског, опасаног зидовима ширине до 1 метар, и „Малог града“ – цитаделе, смештеног на врху брда званог „Була“. „Мали град“ заузима површину од око 1.300 м², а грађен је од ломљеног камена и кречног малтера. Судећи по концепцији грађења, употребљивом материјалу и археолошким налазима, град потиче из средине 14. века и представља врло значајно налазиште за проучавање српске средњовековне историје. За културно добро, археолошко налазиште, проглашен је 14. марта 1985. године.

Поглед на Крстату стену и пећину испод Петруса

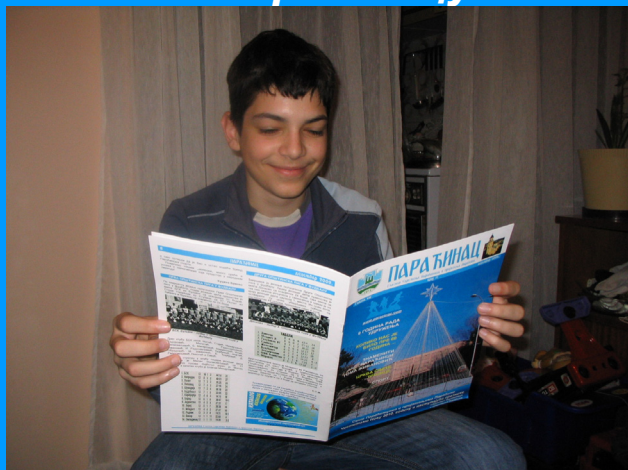
Већ са стазе се назире моћна стена на заравњеном платоу и велика пећина испод њега. Призор који се на платоу указује вредан је пешачења. Река Црница са три стране окружује дубоким, непролазним кањоном ово култно место. На централном делу платоа се налази камени мегалит и тешко је поверовати да је сав овај склад случајан. Вероватно је зато и настала легенда да је камен донела деспотица Јерина у својој кецељи у средиште свог дворца. На самој ивици амбиса се налазе рушевине куле, па се претпоставља да су то остаци града Петруса. То је био највећи утврђени

град у средњем Поморављу и по њему се цео овај крај звао Петрушка област. Од града се стаза стрмо спушта наниже ка реци. На самој речној обали, приљубљена уз стену и покривена густом вегетацијом, крије се црква посвећена Благој Марији Петрушкој. Сабор и кланица у којој су Турци побили народ, кад је река зацрнила своје име, догодио се крај ове светиње. Када стојите на платоу града Петруса и посматрате кањон Црнице, имате утисак да сте удаљени десетинама километара од било какве цивилизације.

Из Википедије, слободне енциклопедије и презентације туристичке организације Параћина

Позив на сарадњу У Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења, за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на е-маил szivanovic@mas.bg.ac.rs. Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији. Хвала.

СЕЛА НАШЕ ОПШТИНЕ

Доње Видово

Доње Видово, највеће насеље параћинске општине лежи на десној обали Велике Мораве. Удаљено је 9 км југозападно од Параћина.

Катастарска општина Доње Видово заузима површину од 1200 хектара и по величини убраја се у средње атаре.

У правцу севера видовачки атар се граничи са чепурачким и стришким, а у правцу запада са поточким атаром. Југозападно преко реке Мораве је обрешки атар и то је уједно и граница варваринске и параћинске општине, али и поморавског и Расинског округа.

Надморска висина атара села износи 127 метара на југу до 124 метра на северној страни, што говори да је земљиште благо, готово неосетно нагнуто у правцу Велике Мораве.

Река Велика Морава је једини и највећи водоток који протиче кроз атар села Доње Видово у дужини од 3 км. Од памтивека живот мештана овог села зависио је од Мораве и њене ђуди, која је знала да се по три пута годишње излива из корита и плави поља и насеље. Јесење и пролећне поплаве биле су обавезне, а најгоре су биле "тројачке воде", односно поплаве око Свете Тројице, које су уништавале засејане усеве и доносиле "годину глади".

Река Велика Морава

Горопадни карактер Велике Мораве укроћен је 1976. године, када су омладинци окупљени на ОРА "Морава 76" изградили брану на левој обали реке, која је коначно донела миран сан житељима Доњег Видова.

Доње Видово спада у равничарска густо насељена али неушорена места, у којима су куће близу једна другој, окренуте улазима ка путу, са дугим и прилично правим улицама. Скоро у сваком дворишту изграђена је још по једна кућа, а градња тих нових кућа реализована је у задњих двадесетак година. Све је већи број модерних вишеспратних зграда, тако да село данас изгледа као мала варошица.

Према попису из 1991. године, Доње Видово има 532 домаћинства у којима живи 2321 становник, од тог броја њих 212 је на привременом раду у иностранству.

Мештани села Доње Видово учествовали су у скоро свим досадашњим ратовима и у њима је изгубљен велики број живота. У Првом светском рату од 1914-1918 погинуло је 70 доњовидовачких добровољаца, а у Другом светском рату од 1941-1945 погинуло је 24 мештана овог села. Свима њима у знак захвалности мештани су подигли заједнички велелепни споменик који је постављен у центру села испред Дома културе и зграде поште.

Спомен парк

У Доњем Видову од давнина постоји основна школа, која је сада осмогодишња, а поред школе је и црква Света Марија.

Црква Света Марија

Први високошколовани људи из Доњег Видова била су браћа близанци Милош и Милан Васић, који су завршили Правни факултет у Београду и радили су као адвокати. После Другог светског рата почиње масовније школовање, тако да данас има велики број високо образованих видовчана који живе у градовима широм Србије.

Некад мештанин села Доње Видово
Милан Симић

СПОРТ

Сеоске олимпијске игре Србије

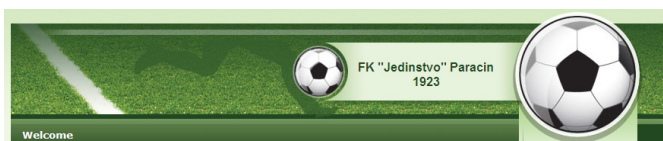
Једна у низу спортско-рекреативних манифестација коју годинама у назад успешно реализује Спортски савез општине Параћин јесу и Сеоске олимпијске игре Србије - општинско и републичко такмичење. На нивоу општине Параћин такмичења се организују у десет спортско рекреативних дисциплина: баскет, одбојка, рукомет, мали фудбал, стони тенис, сребљаштво, атлетика, народни вишебој, (бацање камена с рамена, бацање бомбе у циљ, скок у даљ са сместа, полигон спретности), надвлачење конопца, шах. Систем такмичења ОСИС је од 2007. године промењен на општинском нивоу.

Изменама је предвиђено да уместо једног дана, колико је до тада трајало општинско такмичење, Сеоске олимпијске игре у општини Параћин трају два месеца. На тај начин добило би се на масовности, а квалитет такмичења био би унапређен јер би се екипама дало више времена за припрему. Такође, терет организације поделило би више сеоских месних заједница, што би организацију учинило далеко бољом. Спортски савез општине Параћин традиционално покрива трошкове организације такмичења у селима, пута и учешћа на републичком такмичењу.

Екипе и појединци који су у поменутиим спортским дисциплинама освојили прва места, учествовали су на републичком такмичењу истог типа које организује Савез за рекреативни спорт Србије.

Како је последњих пар година, у селима параћинске општине изграђен велики број терена за мале спортове, сеоске месне заједнице су листом приступиле организацији турнира у малом фудбалу, обично у јулу и августу. На тај начин, у време трајања турнира, спортски терени у селима постају центар друштвеног живота и окупљања људи.

<http://www.sportskisavezpn.org/>

Из историје ФК Јединство

Спајањем спортског клуба "1930 године нови фудбалски назив "

Боја клуба је зелено-бела. За 50 година развоја клуба након Другог светског рата тим "Јединство" је одиграо 1.640 првенствених утакмица на којима је постигао 4.100 голова или у просеку по 2,5 гола по утакмици. До Другог светског рата највећи успех ФК "Јединство" је постигло када је постало члан жупске

"Параћинског и "Карађорђа" формиран је клуб који узима ЈЕДИНСТВО".

лиге, а у куп-такмичењу победом над скопским "Вардаром". Све до рата "Јединство" игра у Крагујевачком подсавезу са тимовима из Аранђеловца, Краљева, Чачка ...

После Другог светског рата клуб је неколико пута мењао име, да би 1950 године дефинитивно вратио старо име "Јединство".

Седамдесетих година "Јединство" игра у Српској лиги, а 1984 године постиже југословенску промоцију пласманом у осмину финала Купа Југославије, када се 10. октобра састаје са "Хајдуком" из Сплита. Ове 1997 године играло је у полуфиналу Купа Југославије са "Војводином" из Новог Сада.

Победом над "Трепчом" из Косовске Митровице 24. маја "Јединство" се пласира у Другу Б лигу, а 10. децембра 1995. године, после полусезоне, постаје и члан Друге А лиге. Од 1995 године клуб се зове "Јединство-цемент", а то име и данас носи, када игра у Српској лиги "Тимок". Тим који је постигао највећи успех у историји клуба - пласман у Другу А лигу, играо је у саставу: Судимац, Јовић, Васић, Лазић, Марковић, Милосевић, Филиповић, Несковић, Пантелић, Ристић, Тодоровић, Манојловић, Стојиљковић, Петровић, Милицевић, Пејић, Бошковић, Ђорђевић, Стојановић, Костић, Смиљковић, Павловић, Сретеновић, и Обрадовић. Шеф стручног штаба је био Бошко Продановић, а помоћници Драгољуб Костић и Риста Аризивић.

http://fkjedinstvo-paracin.hpage.com/istorijat_69236641.html

Српска лига исток сезона 2010/2011

коло	датум	утакмица	резултат
1.	14.08.2010	Житорађа - Јединство (П)	0:0
2.	22.08.2010	Јединство (П) – Раднички (П)	0:4
3.	28.08.2010	Раднички (С) - Јединство (П)	3:1
4.	05.09.2010	Јединство (П) – Слога (Д)	3:0
5.	12.09.2010	Власина - Јединство (П)	2:0
6.	19.09.2010	Јединство (П) – Хајдук Вељко	0:0
7.	26.09.2010	Руфдар Алпос - Јединство (П)	1:3
8.	03.10.2010	Јединство (П) - Копаоник	2:1
9.	09.10.2010	Сврљиг - Јединство (П)	2:1
10.	16.10.2010	Дубочица - Јединство (П)	4:0
11.	24.10.2010	Јединство (П) – Цар Константин	1:1
12.	30.10.2010	Трстеник ППТ - Јединство (П)	0:2
13.	07.11.2010	Јединство (П) - Тимок	2:1
14.	13.11.2010	Раднички (Н) - Јединство (П)	1:1
15.	21.11.2010	Јединство (П) - Радник	

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.